

**Mennyszágnak
királynéja, könyörögj
értünk!**

Diego de Pesquera: A Szent család Szent Annával és Szent Joachimmal – Metropolitan Múzeum

Jézus követőiről vallott eszményképe

A szántóföldben elrejtett kincs megtalálásáról szóló példabeszédben egy olyan embernek a jelleme tárul elénk, aki kellőképpen rafinált, és igen merészen cselekvő (vö. Mt 13,44). Kincset talált, amelyről semmit sem szólt jogos tulajdonosának; sóvárgással gondolt a megtalált kincs megszerzésére, hogy az övé lehessen. Mindent feltett egy lapra, hogy az ingatlant a kincssel együtt megszerezhesse. Saját korának piaci árán azért tehetett szert az ingatlanra, mert a döntő tényezőt elhallgatta, hogy tudniillik az ingatlan kincset rejt magában. Nem egyenes jellemű, titokzatoskodó, sőt álnok emberrel van dolgunk, mert nem volt őszinte az eladóval szemben, hiszen csak a saját nyereségére gondolt. Ha az eladó kérdezte volna vételi szándékáról, kivághatta volna magát, és hivatkozhatott volna arra, hogy formális jogi szempontból minden rendben volt; nem kellett volna mindent elmondania, amit megtudott az ingatlanról. Ez emberileg tekintve mégsem volt rendben. Úgy járt el, mintha nem létezett volna azon az ingatlanon a földbe rejtett kincs. Jézus ezt a világi okosságot példaképként használta fel, hogy hallgatóit lelkesítse evangéliuma teljes szívű befogadására és megtételére.

Ebben a példabeszédben, miként a hűtlen intézőről (vö. Lk 16,1-8) és a talentumokról szólóban (vö. Mt 25,14), a világosan felismerhető mondanivaló: félelem nélkül gondoljunk az előnyünkre. Ezt a példabeszédben Jézus nem értékeli ki, de azt tanítja, hogy ilyen céltudatos okosság vezessen annak elérésében, ami a legfontosabb: az Istennel való örök közösség megnyerése.

A példabeszédbeli napszámos mindenét felszámolta, amit birtokolhatott: a házat, annak berendezési tárgyait, mindazzal együtt, amit örökségként eddig őrzött és szorgalomból szerzett hozzá; kivétel nélkül mindenét, amit eddig oly hasznosnak és értékesnek tartott. Azt tette, amit aranyásó-mentalitásnak neveznek: minden sátrat lebontani, annak az egyetlen egynek a birtoklása érdekében. A példabeszédbeli férfi azonban abban különbözik az aranyásóktól, hogy ő már ismeri a kincset. Ez jelenti boldogságának az alapját.

A példabeszédbeli ember már birtokolja a kincset; ez számít oly lenyűgözően fontosnak. Az aranyásókhoz hasonlóan mindent feltett egy lapra. Jézus a példabeszédben egyáltalán nem a bizonytalan jövővel vigasztalga, amelyet oly sokszor a kereszténység szemére vetettek. Ez az ember már megtalálta a kincset. Ez a kincs jelképe Isten szeretetének és a minden félelemtől megszabadító uralmának? Okvetlen!

folytatás a 2. oldalon ►

Nehezen tartjuk elképzelhetőnek, hogy a példabeszédbeli ember örömeiben eladja mindenét. Mi nehezíti meg ennek az elképzelését? Az, hogy úgy ragaszkodunk ahhoz, amit birtokolunk, mint a gazdag ifjú (vö. Mk 10,17-27). A gazdag ifjú „elkomorult és szomorúan távozott” Jézustól, „mert nagy vagyona volt” (10,22), mert nem tudott megválni attól, amit birtokolt; nem volt képes a felszabadult és a birtoklási kényszertől megszabadító öröme. Már nem ő birtokolta szabadon javait, hanem javai uralták őt magát. A mi nagy bajunk, hogy alkuszunk a kincsre. Úgy akarjuk megszerezni, hogy ne 'kerüljön sokba'. Lehetőleg semmit se adjunk fel, ill. el érte.

Jézus azt a merész elhatározást várja el tanítványaitól, hogy hozzátartozásuk örömeiben mindent tegyenek meg annak az egynek a megnyerése érdekében, ami döntően számít. A példázat célja annak hangsúlyozása, hogy az evangéliumi üzenet elkerülhetetlen döntés elé állítja az embert: vagy Isten országát választja, vagy az egyéb javakat. Az országot minden fölé helyezni annyi, mint a többi érték feláldozása mellett dönteni. Jézus tanítványainak, azaz nekünk, döntününk kell; katolikus keresztény vallásunk olyan összetételű, hogy abban minden kegyelemeszközt megtalálhatunk, hogy Isten országa a miénk lehessen.

Jézus, tanítványai és Szt. Pál életében, de általában a kereszténység történetében megállapítható az örömteli megváltás a vagyontól és a búcsúvétel a családtól. Szt. Pálnál a kereszténység elején áll a Krisztussal együtt való meghalás és keresztfeszítettség a keresztségben

(vö. Róm 6,3-5). Ez olyan jelentésű, mintha azt megvalaná valaki, hogy érted haltam meg, Uram! A korai keresztények nélkülözték a minden oldalról való támogatottságot, védelmet és a szociálisan jónak mondható gondoskodást; a búcsúvétel sebei vésődtek beléjük. A hittel elviselt fájdalom alakítja az embert áttetszővé Isten országára, nem pedig a kényelmes jólét.

Jézus eszménye nem a minden szempontból kiegyensúlyozott, az egészségének és tekintélyének megtartásával törődő ember, hanem az, aki az egyoldalúság kockázatát vállalja, és mindent feltesz egy lapra. Ahhoz hasonlóan, mint amikor valaki tudja, már nem fog sokáig élni – mindnyájan ebben a helyzetben vagyunk –, és ezért a hátralévő napjait egészen tudatosan és a lényegre koncentrálni akarja megélni.

A kereszténységben nem található unalomkeltő erőlköcs, amelyben senkinek sem kellene erőfeszítések árán előre haladni. Csak akkor találjuk meg önmagunkat, ha szabadok vagyunk megválni mindattól, ami visszatart a kiteljesedéstől az istengyermekségünkben, és ha a sivatagba vonulunk, hogy ott eszmélődjünk az életről és halálról. Csak egy ilyen radikális kúra megtartása után fedezhetjük fel az eszméletlen örömet, amelyet senki sem vehet el tőlünk (vö. Jn 6,22). A derűlátás és a remény jeleként az 'öröm' alkotja az elbeszélés csúcspontját. A javairól való lemondás nem áldozat volt emberünk részéről, hanem nyereség. Örömeinek ára a visszatartó tényezőktől való elszánt megváltás okozta fájdalom kibírása. 🙏

Krakomperger Zoltán

A szeretet kettős parancsa

Azokat a mondatokat, amelyekbe foglalta Jézus a bibliai parancsokat, elnevezték a szeretet kettős parancsának (vö. Mt 22,34-40). Pontosabban megfigyelve, a két mondat nem kettős parancsot tartalmaz, hanem háromszorosat: az isten-, a felebarát- és önszeretetünket. Összetartozik mindhárom. Kölcsönösen korlátozzák egymást és mutatják egymásnak az irányt.

Aki Istent szereti mindenekfelett és bízik benne, semmi földi valóságot nem fog isteníteni, hanem csak neki adja meg a dicsőséget. Aki a felebarátját szereti, nem fogja önérdékeit minden fölé helyezni, hanem saját életét arra irányítani, ami embertársai javára válik.

Aki önmagát szereti, elegendő teret biztosít a törődésének saját életével és a figyelmes bánásmódnak önmagával, és ezáltal megújul ereje, amire szüksége van mások szolgálatában.

Wolfgang Huber

Impresszum **Debreceni Katolikus Figyelő** • A debreceni Szent Anna Főplébánia értesítője • Megjelenik évente négyszer.

Felelős kiadó: dr. Krakomperger Zoltán

Szerkesztőség: Szent Anna Főplébánia
4024 Debrecen, Szent Anna u. 21.

Telefon: (06-52) 536-652

E-mail: szentannapl@gmail.com

Főszerkesztő: Záborszky László
E-mail: akolitus@freemail.hu

Munkatárs: Géczy M. Erzsébet
Tördelés: Győri Attila

Fotók: Feketéné Nagy Magdolna
Öröm-hír sajtóiroda

Nyomdai munkák: Kentaur Nyomda
Igazgató: Hajdú Károly

Túl az aranymisén

Hálát adtam az Úrnak az emlékezések, találkozások és a sok öröm miatt, amelyek ezekben a hónapokban mélyen megérintettek. Elhúzódott egy évre, mert otthon, Mezőkovácsházán a templomot festették kívül és belül. Emlékezetes marad a Szent Anna közösségével való találkozás, hiszen papi életem leghosszabb időszakát töltöttem ott. Emlékezetes marad a mérki, az ebesi és a tiszaberceli ünneplés is. Régebbi helyeim közül a földéaki és a mórahalmi ünnepelés volt igazán családi.

Mivel a nyugdíjas évek alatt van időm gondolkodni, olvasni és imádkozni, ezért ezekben az években tisztázódott le bennem a vágy: *„Uram, add, hogy jobban szeresselek!”* Bennem volt korábban is, de a sok munka, a „csináljuk, hogy haladjon” ezt a kérdést inkább altatta. Itt, most igazán előtört bennem őszintén ez, és foglalkoztat nap mint nap. Ez visz közelebb az Úrhoz és teszi érettebbé a lelkeségemet.

Élettapasztalatom is lett a következő gondolat, amit Jézus mondott: *„Nálam nélkül semmit sem tehettek”* (Jn 15,5). Ezt azonban időben kell felismerni és szinte naponta visszatérni a megéléséhez.

Már gimnazista koromban felismertem azt, hogy ajándék az élet, nem rajtunk múltott, hogy megszületünk, és nem rajtunk múlik az út vége sem. Többször foglalkoztatott, hogy miért nem kérdezték meg tőlem?

Idővel alakult ki bennem, hogy az élet lényege az irgalom, és egyedül nem lehet a teljességre jutni. Kialakul a korral is az emberben a személyes találkozásra való vágyódás. Ez vonatkozik az Élet Urára is, de vonatkozik jó apámra és szereteteimre is, hiszen ők elfogadtak úgy, ahogy vagyok.

Sokszor eszembe jut, hogy mit adhatnék én az Úrnak viszonzásul? És ebben a gondolatkörben a következőket gyűjtöttem össze: az alázat az első, ami alapja teremtetett voltunknak is. A hála, hiszen van mit megköszönni a nyolcvan év alatt. A dicsőítés, ami a tiszta lélekből fakad az Úr felé. Fontosnak tartottam a hűséget, ami a személyes kapcsolathoz kötődik. Itt az utolsó a bizalom, ami nélkül nincs közösségi élet.

Szintén tapasztalat, hogy amit ad az Úr, vagy amit megenged, javunkra válik. Olvasmányaim és a szentek példája is arra buzdít, hogy magamat az Úrnak adjam tisztán és egészen, akkor lesz az életem gyümölcsöző.

Felfigyeltem egy bölcsességre is, hogy az ima a szeretet gyümölcse és nem a tehetetlenségé. Azt is a megélt istenkapcsolat bizonyítja, hogy az imádság és a hit alapja az alázat. Ebben a földi életben azonban az ember az Isten koldusa. Az is megfigyelésem, hogy nemcsak az Úr tervében van az ember élete, hanem az Úr kezében is. Ő nem engedi el az ember kezét, hogy a mélységekbe zuhanjon, biztonságos ez a kéz, irányt mutat, véd, vezet és oltalmaz. Tapasztalat és tény, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik” (Róm 8,28). Ebben benne vannak a negatív dolgok: a szenvedés, a hiány, a nélkülözés, sőt a bűn és a kirekesztés is. Ott van a siker és az eredményesség, ha jól megy a sorunk, tanuljunk belőle, ne hozzonsz elbizakodást, a balsors pedig ne juttasson kétségbeesésbe. Elkerülni vagy megspórolni a szenvedést nem lehet, mert az árnyékként kíséri minden ember sorsát. Ezt látva és kiértékelve, az embernek megelégedettnek kell lennie és áldani az Urat.

Ha olykor-olykor mellékvágányra téved az ember sorsa, az Úr keze földi személyeken keresztül visszahoz bennünket az Ő útjára, hogy szándéka érvényesüljön. Szerepe van életünkben egy-egy személynek, barátnak, rokonnak, találkozásnak, utazásoknak, és olvasmányoknak, amelyek vigyázó őrláangként kísérik bennünket. Mindezek idővel mélyülnek, erősödnek és biztos ponttá válnak bennünk.

Az aranymise és a több helyen való megjelenés megerősítette az embert abban, hogy az Úr nagy ajándéka ezt megérni. Ezt nem lehet tervezni, hogy ideérek, mert az Úr kezében van a múltunk, jelenünk, jövőnk is. Ha a pályát végigfutjuk hálával és hűséggel, letisztul az emberben, hogy az Úr szolgája maradjon. Ő szólított az indulásnál, Ő nem hagyott nyugton mindaddig, míg ki nem mondta az ember a saját és végleges igenjét. Vezetett engem is azzal a közeledésével, hogy kellesz nekem, akkor is, ha nem vagy tökéletes.

Tudom, rád szorulok, Uram, ezért kérem is minden nap, hogy szívemet tedd Szent Szívedhez hasonlóvá, és a várakozás idején ne lankadjak el. Add meg azt, amire életem folyamán készülök, a hazatérés örömét, a találkozás mindent felülmúló állapotát! Tőlem ennyi telt, de Érted és Veled állhatok az ég ajtajának küszöbén. Megérte, Uram!

Orosz Lőrinc ny. plébános

Örvendezzünk...

PAPSZENTELÉS ÉS PRIMÍCIA EGY EGYSZERŰ HÍVŐ SZEMÉVEL

Paphiány van – mondjuk mi, katolikusok. De ugyanezt halljuk sok más kereszt(y)ény felekezeti hívőitől is. Legüldözöttebbek ma a krisztushívők – halljuk a másik szomorú megállapítást. Akkor hát keseregjünk tétlenül, tehetetlenül? Nem! Megváltónk maga mutat példát az ellenkezőjére. Gondoljunk Jézus Lukács evangéliumában található három példabeszédére: a száz juha közül elveszett egy juh keresésére induló pásztorra, az elveszett drachmáját kereső asszonyra, vagy a tékozló fiát visszafogadó apára. (vö. Lk 15) Mit tesznek ők? A pásztor az elveszett jószág keresésére indul, míg meg nem találja. Az asszony világot gyújt, és kisépri az egész házat, míg meg nem leli az eltűnt drachmát. Az apa ünneplőbe öltözteti és felékesíti hazatért tékozló fiát. Tehát cselekszenek. Mégpedig példamutatóan. Hát ezt kell nekünk is tennünk. Cselekvően megélni és továbbadni hitünket.

Jó ösztönző erőt jelentenek ebben az olyan alkalmak, mint a június 24-i papszentelés egyházmegyénk Magyarok Nagyasszonya nyíregyházi társszékesegyházában és a két frissen felszentelt pap elsőmiséje (primíciája) voltak. (Én magam csak a Csapó Mártonén vehettem részt személyesen július 2-án Debrecenben, a Szent Anna-székesegyházban.) Az új papoknak Palánki Ferenc megyéspüspök atya szolgáltatta ki az egyházi rend szentségét, természetesen a kötelező szertar-

tás rendje szerint, a paptestvérek megfelelő segédlete mellett. Az újmisés Márton atyát pedig Krakomperger Zoltán atya „segítette” nagy szeretettel újmiséje alkalmával, és fejezte ki jókívánságait az újmisésnek. Vele együtt kívánjuk mi, hívek is, hogy valóban olyan boldog pap legyen, ahogyan újmiséjén beszélt a boldogságáról. Nem kell vértanúvá válnia, de legyen úgy, ahogy választott papi jelmondatában jelzi: „*Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért*” (Jn 15, 13). Legyen legjobb „barátja” maga Jézus Krisztus, s legyen megértő-segítő „barátja” minden embernek.

A Magyarok Nagyasszonya-templomban a legcsodálatosabb volt látni a „Christus vincit, Christus regnat, Christus, Christus imperat” trikolon (röpima) „győzelmi zenéjére” bevonuló egyházi méltóságok és papok hosszú sorát. Majd mikor rövidesen az „Örvendezzünk az Úrnak, / ujjongjunk szabadító Istenünk előtt, / mert nagy és hatalmas Úr az Isten” szavait búgta az orgona, és énekelték a hívek mosolyogó arccal, csillogó szemekkel, megdobbantak a szívek: mennyi papunk van! És egyházmegyénkben soruk most bővült – még ha csak két személlyel is.

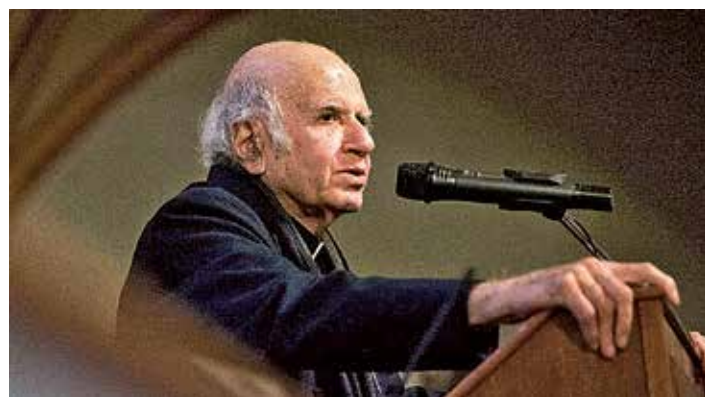
Féltenünk kell hát hitünket? Kell, de cselekvően, ahogy előbb írtam.

Bérces Mária Klára

Henri Boulad eltávozott

A világhírű egyiptomi-magyar állampolgárságú jezsuita szerzetes, aki számos előadást tartott hazánkban, június 14-én eltávozott az élők sorából. Akkor vált közismertté nálunk, amikor többször felszólalt és előadást tartott a muszlim invázió ellen, ami fenyegeti Európát. Az iszlám veszélyére figyelmeztetett, miután Egyiptomban a családján keresztül meg tapasztalta az iszlám erőszakos terjeszkedését és agresszivitását a keresztények felé. Szíriában mészárolták a keresztényeket, innen menekült a család az akkor még nyitott, befogadó Egyiptomba. Amikor azonban az Iszlám Testvériség jutott hatalomra, megkezdődött a keresztények kiszorítása és az erőszak ellenük. Céljuk a muszlim törvényhozás, a sáría, amit az egész világon kötelezővé akarnak tenni – mondta Boulad. Így foly-

tatta: a mai tendenciák alapján Európa 30 év múlva muszlimmá válik. Hármasszoros módszerük van erre: a tömegessé vált bevándorlás, a demográfia, azaz felülmúlni a születésekkel az európaiakat, és az iszlám vallásra való áttérítés. Európában 1,2 a születések aránya, míg a muszlimoknál 4-6 gyerek van. A politikailag korrekt

A Szent Anna-székes- egyház új káplánjának bemutakozása

Mike Ervin vagyok, 1994-ben születtem Erdélyben, Háromszéken. Kézdivásárhelyen és Torján éltem a családommal. Iskoláimat szülőfalumban, Kézdivásárhelyen, majd a gimnáziumot Gyulafehérváron, a Gróf Majláth Gusztáv Károly Római Katolikus Teológiai Líceumban végeztem. 2013-ban érettségiztem Nagyenyeden, és még ebben az évben jelentkeztem a Gyulafehérvári Papnevelő Intézetbe, ahol 2017-ben sikeres államvizsgát tettem. Pasztorális gyakorlaton voltam több plébánián. 2019-ben kértem felvételemet Veszprémbe a Boldog Gizella Szemináriumba. 2020-ban befejeztem a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskolát, majd onnan hazakerülve egy évig otthon, Erdélyben tevékenykedtem, és lelkigyakorlatot végeztem egy ferences kolostorban. 2021 januárjában kértem felvételemet a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyébe, ahova még ez év májusában felvétel is nyertem. A nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya Főplébánián voltam pasztorális gyakorlaton. 2022. június 25-én szenteltek diakónussá Debrecenben, a Szent Anna-székesegyházban. Diakónusi gyakorlatomat szintén Nyíregyházán töltöttem. 2023. június 24-én szenteltek pappá Nyíregyházán, a Magyarok Nagyasszonya Társszékesegyházban.

Papi jelmondatomat a Szent János szerinti evangéliumból vettem: „Értük könyörgök, ... azokért, akiket nekem adtál” (Jn 17,9). Boldog vagyok, hogy pap lehetek, erre készültem egész életemben, hogy papként szolgáljam Isten népét, és értük szenteljem az életemet.

Mike Ervin

(PC) beszédmod az iszlám terjeszkedését segíti. Aki ugyanis a veszélyre figyelmeztet, azt iszlamofóbnak nevezik és embergyűlölőnek. Iszlám területeken lecsökken az őslakosok száma, ez történt Észak-Afrikában, Egyiptomban, Líbiában, Irakban, Libanonban, és ez történik majd Európában. Boulad ezekről beszélt és elutasította az iszlámot, mint elnyomó rendszert, mely az emberi létet és a szabadságot megszünteti. Bírálta a keresztény-iszlám párbeszédet, mert 50 év alatt nem haladt előre. Aztán 2017-ben magyar állampolgárságért folyamodott. Most, 2023-ban pedig 92 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének.

Az iszlám veszélyre való figyelmeztetés – mely valóság tagadja a Megváltó létét, istenségét, kereszthalálát és irtja a keresztényeket – nagyon hasznos és helytálló volt. Ezért pompás mennyei gyümölcs jár. Maga a szerzetesi és papi lét is megérdemel egyet, mert önfel-

áldozó tett. Aztán tevékenysége Egyiptomban, ahol az ifjúság nevelése és a szociális munka volt a fő területe, szintén. A leprásokat is felkarolta. Teréz anyával egyetértésben sokat tett a szegényekért Szudánban is. Ezekért már itt a földön megkapta a jutalmat. A „Teljesen önfeláldozásnak szentelt életért” megkapta a francia érdemrend tisztii keresztjét. Aztán 1985-ben a kairói Caritas vezetője lett. 2007-ben az egyház reformját szorgalmazta XVI. Benedek pápánál. Ennek hasznosságát nem tudjuk megítélni ismeret hiányában. Sok könyve jelent meg, amit magyar nyelvre is lefordítottak. Rengeteg emberhez eljutott, megtérést is hozott. Imádkozzunk érte!

Pók Katalin

A SZENT ANNA-BÚCSÚN ELHANGZOTT HOMÍLIA

Kedves Testvérek!

A mai napon kettős ünnepet ülünk. Egyrészt ma van a templombúcsú; azután ma emlékezünk az egyház egyik legtitokzatosabb szentjére, Szent Annára. Ha ehhez a két különböző tényezőhöz egy-egy fogalmat akarnánk társítani, amely valami lényegyet emel ki belőlük, akkor ezek a következők lehetnének: A búcsú, amely a közösség ünnepe; Szent Annában pedig a jó áthagyományozását szemlélhetjük.

A templombúcsú tehát a közösség ünnepe. Annak a közösségnek az ünnepe, amely egy templom, egy szentegyház körül gyűlik össze. Ezek lehetnek fiatalok és öregek, férfiak és nők, betegek vagy egészségesek, dolgozhatnak a földeken vagy iskolában, vagy egy irodában; és mégis összeköti őket az egy hit, amit közösen vallanak, és az egy, közös hely: ez a templom, ahol ezt a közös hitet nap mint nap megvallják.

Ahogy minden normális közösségnek – legyen az egy család, egy baráti kör, vagy egy munkahelyi kollektíva –, úgy az egyházközségnek is megvannak a maga ünnepi alkalmak. És ezen ünnepek közt is megvannak azok az ünnepek, amelyek a sajátjai. A karácsonyt, a húsvétot és a hasonlókat mindenhol mindenki megünnepli, de ahogyan egy születés- vagy névnap egy-egy család saját, máséval össze nem keverhető ünnepe, úgy éppen a templombúcsú az, ami pont ennek a templomnak és éppen ennek a közösségnek a saját ünnepe. Ezért is lehet, hogy ilyenkor vendégek is vannak. Búcsúsok a környező településekről, és egyéb vendégek akár messzebből is. Mert ilyenkor nincs ünnep másutt, csak itt.

Nagyon fontosak ezek a saját alkalmak, mert ilyenkor egy kissé saját magunkat is ünnepeljük. Ugye, ott hon is egészen más, meghitt, családias jellege van a Szentestének, illetve egy születés- vagy névnapnak.

De szabad-e saját magunkat ünnepelni? Való-e ez? Persze, hogy való, sőt, igenis szükséges. Nyilván nem arról van szó, hogy sztároltassuk magunkat, mint egy celeb a televízióban, hanem inkább arról, hogy ébredjünk rá az Istentől kapott méltóságunkra: hogy Isten a saját képére teremtett meg minket, és a saját titokzatos testének, az egyháznak a tagjává akarta ezt az egyházközséget. Hogy mindnyájunknak egyenként és együtt is fontos, pótolhatatlan szerepe van Isten üdvtervében. Hogy nem szürke porszemek vagyunk egy szürke gépezetben, hanem egyéniségek, kinek-kinek

a sajátos küldetésével, feladatával. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz.

Szent Anna életfeladata az volt, hogy megszüljön és fölnevelje a Boldogságos Szűz Máriát. Szűz Máriának pedig, hogy ugyanezt tegye az Úr Jézussal.

De mondhatunk egyéb példákat is: a plébános atyának össze kellett fognia az ünnepi előkészületeket, valamint szónokról, vendégpapról kellett gondoskodnia; nekem el kellett vállalni ezt a beszédet, valakiknek pedig ki kellett takarítania és fel kellett díszítenie ezt a templomot.

Így lett ez a mai nap ennek a közösségnek a saját ünnepe: ami máshol nincsen, csak itt. Egy közösség ünnepe mindenhol abból áll össze, hogy mindenki a maga feladatát teljesíti: a családban, az egyházközségben, a faluban, a városban, a szerzetesrendben, az országban, az egyházban. A feladatát, amit más szóval küldetésnek vagy hivatásnak is nevezhetünk.

Küldetésnek azért, mert minden munkában – legyen az kicsi vagy nagy – a másik emberrel találkozom, megnyitom az életemet mások számára. Isten minden feladatban a másik emberhez küld engem. A takarító azért takarít, hogy másokat tisztaság várjon; a szónok valakikhez szól; a plébános vezeti az egyházközséget; és hát családot sem egymagában szokott alapítani az ember. A munka küldetés, vagyis találkozás a másik emberrel. De ugyanakkor találkozás az Istennel is: vagyis hivatás. Bármilyen célt vagy feladatot is ad nekem az Isten: legyen az egy apró szívesség, vagy egy élethivatás mellett való döntés, és az abban való kitartás – ezáltal Ő mindig magához akar közelebb hívni engem. A hivatás az, ami által Istenhez kerülhetek közelebb nap mint nap.

Ebben a szentmisében, a debreceni székesegyház búcsúünnepén Szent Annát ünnepeljük. Szent Anna az egyház egyik legkülönlegesebb szentje. Gyakorlatilag semmit nem tudunk róla, neve is csak a történeti hitelességűnek semmiképp sem mondható apokrif Jakab-evangéliumban maradt fenn: vagyis a kegyes hagyomány találta ki, őrizte meg és adta tovább ezt a csekély információt. Ráadásul beszédes névvel van dolgunk, aminek a jelentése: Isten kegyelme. Nem tudjuk, hogy ki volt, mi volt; mit dolgozott, honnan származott, vagy hogy találkozott-e Jézussal. Semmit az ég egy adta világon nem tudunk róla: egy valami azonban

egészen biztos: mégpedig az, hogy létezett. Merthogy nagyanyja, anyai nagyanyja mindenkinek van. És ha Jézus létét elfogadjuk (aki nem csak valóságos Isten volt, hanem valóságos ember is) – márpedig mi, akik együtt imádkozunk ebben a keresztény templomban, ezt mindannyian szilárdan hisszük –, akkor el kell fogadnunk azt is, hogy neki is volt nagymamája. És ahogyan mi is sok mindent kaptunk a nagyszüleinktől – a genetikai állományunktól kezdve a családi történeteken át a legfinomabb süteményreceptekig –, úgy Jézus is sok mindent örökölt tőle.

Nem tudjuk, hogy ki volt Szent Anna, és azt se, hogy tartotta-e valaha az ölében az Üdvözítőt, de az biztos, hogy Anna nagymama nélkül Jézus nem olyan ember lett volna, mint akivé vált első 30 évének elrejtettségében.

II. János Pál pápa mondta, hogy Jézus kinézetre is hasonlított Máriára, hiszen a gyermeke volt. Nyilván hasonlított a nagyanyjára is, és nem csak külsőleg, hanem belsőleg is.

A mai olvasmány így ír az ősről: „*Javaik gyermekeiknél fennmaradnak, szent örökségük unokáiknál sem vész el, mert ivadékaik, és kedvükért még fiaiknak fiaik is az isteni szövetség részesei maradnak.*”

Minden jó, amit az életünkben teszünk, az tovább adódik, tovább él az utódainkban. Nem csak a genetika miatt van az, hogy a gyermekek óhatatlanul is hasonlóképpen döntenek és cselekszenek bizonyos szituációkban, mint a szüleik. Minden jó – legyen az tehetség, gondolat, viselkedésmód, gesztus – tovább száll apáról fiúra, anyáról leányra, mesterről tanítványra és vezetőről a közösségre. Ezt is jelenti a közösségben élés (ami az emberi lét egyik alapvető motívuma), hogy hatással vagyok a körülöttem lévőkre, és azok is hatással vannak rám.

És ezt nem a modern pszichológia fedezte föl, hanem már az ókori embernek is megvolt ez a tapasztalata. Persze ezt a maga világképe szerint fogalmazta meg. A Kivonulás könyvében olvashatunk ilyen szövegeket: „*Azoknak a vétkét, akik gyűlölnék engem, megtorlom fiaikon, unokáikon és dédunokáikon. De ezred-ízig irgalmasságot gyakorlok azokkal, akik szeretnek és megtartják parancsaimat*” (Kiv 20,5-6). „*Kegyelmét megtartja ezrek számára, megbocsátja a vétket, a hibát, a bűnt, de nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem az atyák vétkét számonkéri fiaiktól és unokáiktól harmad- és negyedízig*” (Kiv 34,7).

Nyilván nem arról van itt szó, hogy Isten bosszúálló volna, vagy hogy a jókat jobban szeretné a végtelen

szeretet, mint a bűnösöket. Bolond gondolat volna ez így! Ezek a részek nem elsősorban az Istenről szólnak, hanem az emberről, arról, hogy minden tetteimmel felelős vagyok nemcsak magamért, hanem mindenért és mindenkiért: hiszen bármit teszek (jót vagy rosszat; akarva vagy akaratlanul), azzal már mássá, másminé alakítom a világot. S ezt akkor teszem jól, ha Isten akarata szerint élek.

Ezt ünnepeljük a titokzatos Szent Annára emlékezve is. Akiről ugyan semmi bizonyos információnk nincsen, de a lányáról, Máriáról, és az unokájáról, Jézusról már azért van több is. És ennek a két személynek az élete mesél a láthatatlan ősről is. „*Mert bogáncsról soha nem szednek fűgét, sem tövisbokról nem szednek szőlőt*” (vö. Mt 7,16).

Mária és Jézus történelmi valóságából következik az, hogy kellett lennie egy nagymamának is. Az életükből pedig az következik, hogy ennek a személynek szentnek kellett lennie. Bár történelmileg semmit nem tudunk Szent Annáról, a hitben mégis állíthatjuk, hogy egy istenfélő, dolgozó, ember- és gyermekszerető asszony volt. Az ő jósa élt tovább Szűz Máriában és Jézus Krisztusban.

Szent Annában tehát a jó áthagyományozásának lehetőségét ünnepeljük, nem feledve azt, hogy ez az egyik legnagyobb életfeladatunk nekünk is. Mert nemcsak szülőként, nevelőként, vagy éppen vezetőként: hanem emberként is ez a keresztény hivatásunk. Mert nemcsak az a feladatunk, hogy magunkban tegyük tökéletessé a jót, hanem hogy ebben segítsünk másokat is. Hiszen a jó áthagyományozása csak közösségben lehetséges: Isten szeretete nagymamáról unokára és mesterről tanítványra száll.

Szent Anna az Úr Jézus nagymamája volt. Ezért ma különös szeretettel gondolunk a nagymamákra és imádkozunk értük. Mert egy jó nagymama nagyon nagy kincs. De valami mást is jelent ez. Ha ő nincs, nincs Jézus sem, és megváltás sem. Vagyis a megváltás legkezdeté már kicsit ott volt őbenne.

És így van ez mivelünk is: amikor az életünkben jelenlévő jót továbbadjuk, akár arról is lemondva, hogy ennek a hosszú távú eredményeit földi szemeinkkel meglássuk, akkor azzal már a megváltás kezdődik el az életünkben. Bármilyen giccsesen is hangzik: tegyük a jót, és jobb lesz a világ.

Ámen.

Zarándy Gergely Kleofás, ferences szerzetes

Hittanosok kirándulása Budapestre és Esztergomba

Plébániánk hittanosai kiránduláson vettek részt 2023. júliusának első napjaiban. Húsz gyerek és öt hittantanár indult útnak, hogy magyar szentek emlékeit keresse.

Első nap

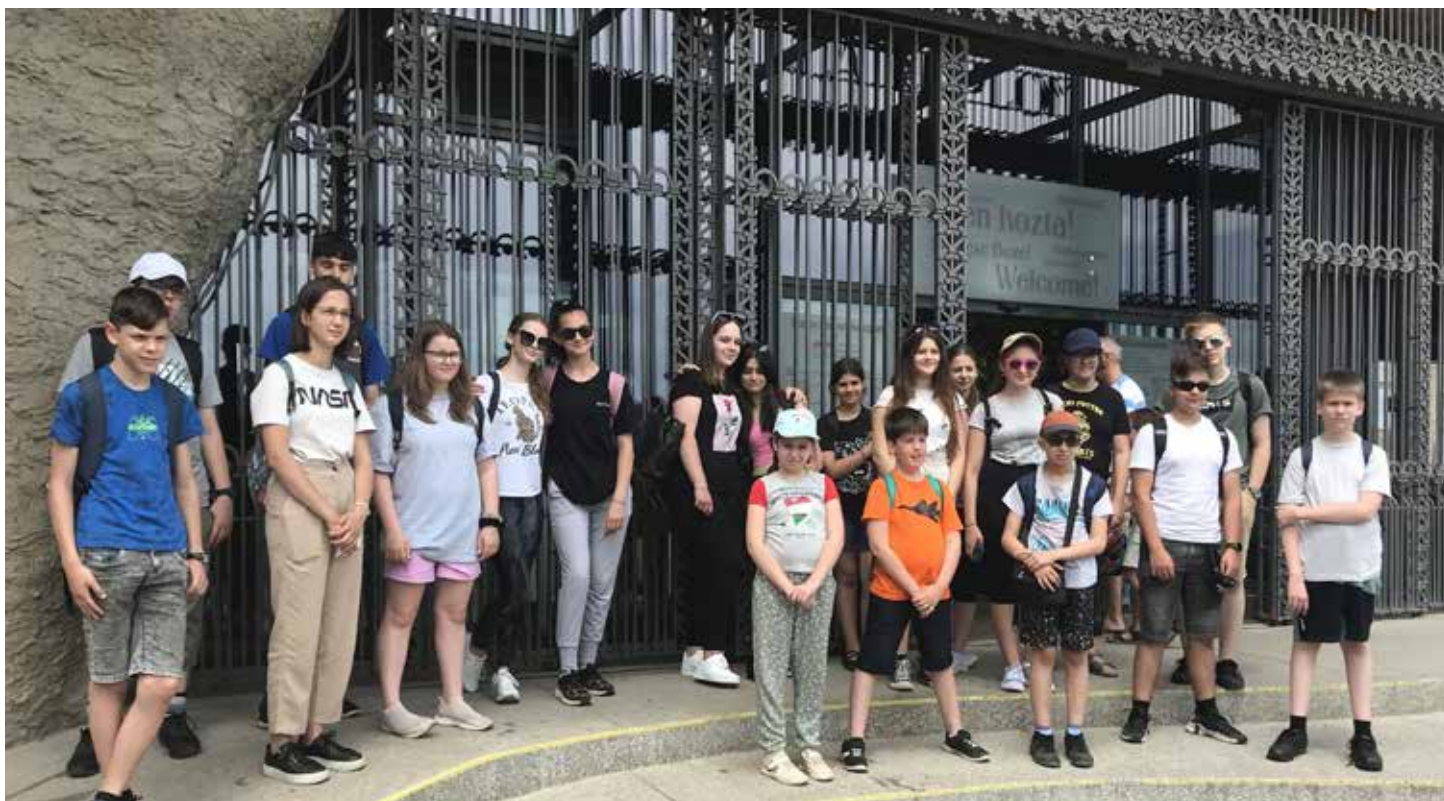
Hétfőn reggel a debreceni vasútállomáson találkoztunk és vonattal indultunk Budapestre. Megérkezés után első úticélunk a Patrona Hungariae Iskolaközpont kollégiuma volt, ahol elfoglaltuk a szállásunkat. Délután útnak indultunk és először a Sziklateplomot kerestük fel. Itt megismerkedtünk a pálos rend történetével, illetve az alapítójuk, Boldog Özséb életével. Megtekintettük a templomot és közösen imádkoztunk hazánkért, plébániánkért, családjainkért. Rövid pihenő után a Budai Várnegyedbe látogattunk. A hittanosok előadásában meghallgattuk a nevezetességek történetét és jelentőségét. Hosszabb séta és rövid uzsonnát követően a Mátyás templomot néztük meg. Látogatásunkat itt is imádsággal zártuk. Városnéző séta után érkezünk vissza szállásunkra, ahol vacsorával vártak bennünket. Utána közösségépítő játékokon vettünk részt a kollégium udvarán. A napot közös imádsággal zártuk az iskola kápolnájában.

Fekete Bernadett

Második nap

Második nap Esztergomba vezetett az utunk. Miután leszálltunk a vonatról, egyből a bazilika (Nagyboldogasszony és Szent Adalbert Főszékesegyház) felé vettük az irányt, ami már a vasútállomásról is szépen látszott. Ez nem meglepő, hiszen ez Magyarország legnagyobb bazilikája. Miután odaértünk, múzeumpedagógiai foglalkozáson vettünk részt „Lehetsz király” címmel. Először megismerhettük a bazilika építésének történetét, bemutatták a Bakócz-kápolnát is. Nagyon érdekes volt számunkra, hogy 1600 darabra szedték szét az áthe-

lyezésekor. Ezután a kincstárba mentünk, ahol számos értékes kincset és miseruhát ismerhettünk meg, valamint a királykoronázáshoz használt kegytárgyakat is. Aztán gyakorlatban is kipróbálhattuk egy szerepjáték formájában, hogy milyen is volt egy királykoronázás. Az altemplomban megemlékeztünk Mindszenty Józsefről a sírjánál, és imádkoztunk magyar hazánkért. Ebéd után a Mária Valéria hídon átsétálva megtekinthettük a bazilikát a Duna felől is. Egy rövid szabadprogram után mindenki nagy örömeire emeletes vonattal utaztunk vissza Budapestre. Este különleges meglepetésben volt részünk, egy süniszakkörön vehettünk részt. Az egyik nővér jóvoltából megismerhettünk három sünit, szokásaikat és életmódjukat. A mozgalmas napot egy Duna-parti sétával zártuk.

Szalontai Réka

Harmadik nap

Reggel felkeltünk, összeköltünk, közös imádság után megreggeliztünk, és meghallgattuk néhány társunk előadását az aznapi látnivalókról. Villamossal elindultunk a Parlamenthez. Először kívülről csodáltuk meg az épületet, majd bementünk, ahol megnéztük többek között a Szent Koronát és a koronázási jelvényeket, a koronázási palástot, a felsőházi tárgyalótermet, ami teljesen ugyanaz, mint az alsóházi megfelelője, ami mai napig használatban van mint az Országgyűlés színe. Innen gyalog mentünk a Szent István-bazilikához. Először beszámolókat és érdekességeket hallgattunk meg a többiektől, majd megnéztük a templomot és a Szent Jobbot is. A templomlátogatást imádsággal zártuk. A napot ebéddel folytattuk, majd átgyalogoltunk a Nyugati pályaudvarra, ahol felszálltunk egy vonatra és hazaindultunk.

Fekete Kristóf

Mélységes csendben nálad lenni...

SZEMTŐL SZEMBEN JÉZUS KRISZTUSSAL

Óh, mily csodálatos négy szemközt veled lenni, Jézusom, a keresztlőkápolna szent csendjében. „Mélységes csendben Nálad lenni, / Tökéletesen Beléd merülni, / Nagyobb boldogság ám nincs annál” (Antalfy Katinka)

„Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.” ... „Bizony, bizony, mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem iszátok a véré, nem lesz élet bennetek” (Jn 6, 54-54).

Az Oltáriszentség a hét szentség közül a legszentebb, a legfölségesebb, mondhatom azt is, hogy a legtitokzatosabb. A többi szentségek az Isten adományát, szent malasztját foglalják magukban. Az Oltáriszentségben maga Jézus Krisztus létezik. Ez az önmagát érettünk föláldozó isteni szeretetnek legszentebb emléke. Megváltásunk biztos záloga, melyben Jézus valóságos teste és vére a mi üdvünkért kezeskedik. Ezáltal Jézussal egyesülhetünk. Ő mondja: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az bennem marad, én meg benne” (Jn 6, 56).

E szentség legfőbb célja, hogy az emberben a tiszta lelki életet ápolja. Akik az örök életre vágyódnak, azoknak bensőleg kell tiszta, őszinte szívvel s lélekkel óhajítani Jézus Krisztust.

„Amikor befogadjuk Jézus Krisztust, az Isten-embert, egy hatalmas ajándék örömteli megtapasztalását éljük át: a kegyelmi életet, a tökéletesen boldog létezés zálogát” (XVI. Benedek pápa, 2012).

Jézusom, köszönöm, hogy szent lényedben napon-ta elmerülhetek s elmerülhettem, és szent lábaidnál megpihenhetek s megpihenhettem!

Antalfy Katinka

Hálát adok...

*Este, amikor fáradt testem már megpihenni tér,
Neked adok hálát, Istenem,
a napon kapott mindenért...
A halhatatlan szeretet ölelésében
suttogom: én Uram, áldott szent nevedet!*

Antalfy Katinka

Uram, adj békét a világnak...

EMBER, IMÁDKOZZ ÉS BÍZVA BÍZZÁL!

Most van a legnagyobb szükség az imára az egész világ békéjéért, és az egész emberiség testi és lelki egészségéért, gyógyulásáért!

Úgy legyen!

*Uram, adj békét a világnak,
tiszta szívet az embereknek.
A Te békédet add minékünk,
mert olyan szegény lett az ember.
Töltsd meg lelkünket békességgel.
Töltsd meg szívünket szeretettel.*

Bárhon is vagy, bármit is csinálsz, soha ne feledd elmondani: adj Uram, békét a világnak! Nagyon fontos, hogy kis környezetünkben is legyen meg a szív békéje. A szív: rövid szó csupán, de mennyi mindent fejez ki. Keblünk rejtekében, hol beleölel szeretettel mindent és mindenkit; hol titkos, iszonyatosan háborgó tenger. Sajnos mostanság világméretben viharos tengerre változott az emberek szíve. Próbáljuk meg mi imádsággal lecsillapítani a „dühöngő fenevadat”! A szív milyensége dönt: béke vagy háború; üdvösség vagy kárhozat. Bárcsak a világosság sugara szóródna továbbbi életutunkra; s a fény aranya ragyogná be szívünk kis zugát!

*Cserépedény a szív, az élet oly rövid,
sötétség ura, idő előtt ne törd szét,
hiszen idővel magától is eltörik.
Ember, buzgón imádkozz, higgy és bízva bízzál!*

Antalfy Katinka

Hitéleti statisztikánk

2023. máj. 28. – aug. 31-ig

Keresztelés	41 fő
Házasságkötés	19 pár
Temetés	20 fő

Köszönés – mosoly

A köszönés és a mosoly, mely szívből fakad, nem kerül pénzbe, de sokat ér az ember szemében. Megszületünk. Majd egyéves korunkban megteszük az első lépéseket. Egy kis idő elteltével integtünk a néniknek s a bácsiknak, de ekkor még nem tudunk beszélni. Legfeljebb egy-két szót: 'anya' és 'apa'. Mily csodálatos, mikor már nyiladozni kezd az értelmünk, mosolygunk és kedvesen, vidáman köszönünk az embereknek.

A tapasztalatom az, hogy mire felnövünk, visszafelődés következik be az emberek egy részénél. Egyszerre, hipp-hopp eltűnik a köszönés és a mosoly. Sajnálatos, mondhatom azt is, hogy fájdalmas, mikor nem veszik emberszámba az embert.

A legelemibb kötelezettségüknek nem tesznek eleget azok a teremtmények. A Jóisten által belénk oltott igazhitű szeretetet helyezzük az előtérbe és tegyük láthatóvá! A köszönés és a mosoly örök nyomot hagy maga után. Nem vagyunk oly gazdagok, hogy nélkülözni tudnánk, sem oly szegények, hogy meg ne érdekeljünk.

Antalfy Katinka

Próbálj meg!

Próbálj meg: szerény lenni és nem nagyravágó!

Próbálj meg: megelégedni azzal, amid van!

Próbálj meg: viszályt nem kelteni (fegyverrel)!

Próbálj meg: békét kötni az ellenfeleddel!

Próbálj meg: kezet nyújtani az embernek (az országvezetőnek); mondd: béke veled!

Próbálj meg: égre nézni és meglátni az Istent; ne pusztítsd el, amit megteremtett!

Hiszen Ő a béke és a szeretet Ura; a te Megváltód, aki örök életet ajándékozik neked, ha Neki adod igazhitű szívedet.

Választási lehetőséged van: a jó és a rossz, a menny és a pokol között!

Antalfy Katinka

Lapzárta

Következő számunk 2023. december 3-án jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2023. november 12-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

Az új kenyér

*Isten áldása van a kenyéren
/no persze a rizsen is, -és a kuszkuszon/
A magyar: szánt-vet abban a reményben,
hogy ezáltal boldogulni tudjon,
de Isten nélkül a biológia is elakad,
és csupán a ráció, valamint a technika marad...!*

*A mindennapi kenyerünket:
nem mi növeljük, s teremtyük magunknak,
csak feldolgozzuk azt, amit az Isten juttat
asztalunkra...*

Bizony ez is nagy munka!

*De legyünk hálásak a Teremtőnek,
hogy a magocskából bő termés nőhet,
s hogy velünk van Ő: ez bizonyítja!*

Az új kenyér: a szívünk nyitja:

Felé, – ki ellát minket

felhasználva dolgos kezeinket!

Dr. Szluha Gyula Antal

Perlaki Flóriánnak

*Istenem! Segíts, hogy életem
minden pillanatában a TE akaratod legyen!
... – S ha mégis vétkezem:
ne akadályozzanak önérdek-hegyek:
abban, hogy visszatérhessek Hozzád!
Tudom, hogy Te csak a boldogságomat fokoznád,
de sajnos sokszor tévedek...
Áldásod ne vedd le rólam;
minden szavamat, egész lényemet
Rád bízom valóban...!*

*A TE akaratodat teljesítsem,
mert igazabb út nincsen
a beteljesüléshez; – s a boldogsághoz-
Igazítsam magam a Bibliámhoz:
szakácskönyvedhez, – melyet adtál!
Ne vágyjak más, új ízekre,
és engem el ne hagyjál:
ne engedj zavaros vizekre,
... – hogy ott halásszam!
Segíts, hogy hű gyermeked legyek hazádban!*

Dr. Szluha Gyula Antal

A székesegyházi főplébánián az alábbi, életkorhoz kapcsolódó közösségek várják a csatlakozni vágyó érdeklődőket elmélyülésre a katolikus hitben

Közösség	Mikor?	Hol?	Vezető(k)
Gyermekeknek			
Ovisok, 1., 2., 4., 5. és 6. osztályosok	Péntek 16.30-tól	6. és 7. terem	Szalontainé Virágh Viktória és Feketéné Nagy Magdolna
Ministránsok	Szombat 09.00-től	5. terem	Mike Ervin káplán
Elsőáldozásra készülők	Szombat 10.00-től	5. terem	Mike Ervin káplán
Ifjúságnak			
Egyetemisták	Csütörtök 18.45-től	Plébánia	Mike Ervin káplán
14-18 évesek	Péntek 18.00-től	Plébánia	Mike Ervin káplán
Felnőtteknek			
Fiatal családok, I.	Minden 2. vasárnap 15.30-tól	5. terem	Mike Ervin káplán
Fiatal családok, II.	Minden 3. vasárnap 15.30-tól	5. terem	Krakomperger Zoltán
Bibliaóra	Hétfő 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Katekumenátus	Kedd 18.35-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Szent Mária és Márta asszony- és lánykör	Minden 2. kedden 16.30-tól	5. terem	Bakóczy Katalin
Filmklub	Minden 2. kedden 18.00-tól	Szent József G. díszterme (Szent Anna u. 17.; II. Emelet)	Dobi László
Mária Légió	Szerda 08.45-től	6. terem	Orosz Lőrinc
Idősek akadémiaja	Minden 3. szerdán 09.00-től	5. terem	Berényiné Dr. Felszeghy Márta
Férfikör	Minden hónap 2. péntekén 18.45-től	5. terem	Krakomperger Zoltán
Elmélkedő gyaloglás	A hónap utolsó szombatján 14.30-tól	Nagyerdő	Krakomperger Zoltán

ÁLLANDÓ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK SZÉKESEGYHÁZUNKBAN

1. Felolvasás a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
2. Családok jelentkezhetnek a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
3. Férfiak és nők egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
4. Bátorítom a gyerekeket és fiatalokat, hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már elsőosztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.
5. Templomunk őrzése a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
6. Templomunk bemutatása előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
7. Látogatók kalauzálása az Őseink Hite kiállításán.

Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgáltatásokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!

Szerk.